

stoler ikke en Døjt paa Lægerne. Det gør min Bror heller ikke. Det er bare Pengeafpresning, siger han. Nu har jeg haft min Svaghed i 27 Aar, og med alt det, der er kostet paa den, har det ingenting hjulpet.“

„Vil du virkelig ikke prøve en lille Skefuld Suppe, Tante?“

„Ikke en Draabe, Barn! Det vilde slaa mig ihjel paa Stedet.“

„Men det er Hønssekødsuppe.“

„Jeg siger Tak for mig! Det er da ogsaa noget, I godt veed allesammen, at Suppe er netop det allerværste til at blæse op.“

„Men skal vi da slet ikke se John idag?“ spurgte Fru Bertha for at komme bort fra Emnet.

„Ja, det er rigtig kedeligt,“ sagde den unge Frue. „Han fik pludselig noget at gøre. Jeg veed saamænd ikke, hvad det var. Men det er vel sagtens Forretninger. Det er jo Terminen.“

Terminen? ... Fru Bertha tav stille men tænkte sit derved. Hun havde endnu ikke faaet December-Renterne af de Penge, hun havde staaende i Familjegaarden. Kunde det tænkes, at Brodersønnen havde følt sig trykket deraf og absolut vilde skaffe Summen tilveje, inden de saaes? — Det vilde ikke ligne ham; men ellers forstod hun ikke hans lidt stødende Fraværelse.

Jytte derimod havde straks af Jægermesterindens Tone forstaaet, fra hvilken Kant Vinden blæste. Hun vidste, at Kærligheden mellem Fætteren og hans Kone, der for den sidstes Vedkommende aldrig havde været kogende,